

провокира различни и неочаквани асоциации, оказа се близка и позната за тях.

Бих искала да попитам Константин Илиев как се породи у него идеята за сюжета „Нирвана“ – пиеса, инспирирана изцяло от световите на Яворов, от върховете и бездните в тях. Има ли някакъв автобиографичен момент?

Константин Илиев: Не е възможно да се отговори как се ражда едно произведение, какви електрони са прескочили и породили взрива. Помня по-скоро началото на сценичния живот на тази пиеса, който беше доста гротесков. Имах намерение и даже бях започнал да пиша за Яворов и Лора. Тогава в театър „София“ се провеждаха едни срещи с интересни хора. Присъстваше и Николай Генчев, който, говорейки за българската литература, каза, че едно от нещата, които липсват, и то главно в лириката, е темата за смъртта. Докато го слушах, първо си спомних едно изключително силно стихотворение на Багряна за смъртта, а после изплува „Нирвана“ – едно не много известно стихотворение на Яворов, което според мен има отношение към темата за смъртта; и така се роди един от основните компоненти на пиесата. Организацията на материала се завъртя около този момент. Нещата станаха проблематични, когато пиесата беше вече написана през февруари 1988 г. Пред мен стоеше въпросът с кой режисьор да работя – проблем, който и днес трудно преодолявам, просто не намирам режисьори. Пиесата беше завършена в месеца, когато погребяхме Любен Гройс. Няколко от големите ни режисьори, на които я дадох, я четох, харесаха и никой не се реши. Никой не искаше да я постави. Времето течеше. И стигнахме до наистина абсурдно положение: казах – аз ще я правя. Директорът на театър „София“ пусна заповед и видях на дъската, че аз съм режисьорът. Сценограф – Младен Младенов, в ролите: мъжът – Руси Чанев, жената – Невена Мандаджиева, седяща тук срещу мен. И ние започнахме. Младен Младенов – голям български сценограф, известен като „Мара подробната“ – каза, че трябва да уточним някои неща. Започнахме да изясняваме дали Лора се е самоубила, стигнахме до балистична експертиза, Младен донесе някакъв чертеж, игра Лора... И аз казах: дотук! Мина една година. Накрая Леон Даниел каза: „Аз ще направя пиесата“. Постави я в театър „Сълза и смях“. За моя изненада взе Марин Янев, който направи хубава роля. Жената игра Цветана Манева. Пиесата започна да се върти в театъра и тръгна един абсурд. Научих, че на някакво събиране на окръжните секретари – имаше един Любомир Павлов, който в края на някакви инструкции извадил едно листче и казал, че тази пиеса не трябва да се играе повече в театъра. Забраната била дошла от най-високо място, за две години. Всъщност без